

Μάτια ορθάνοιχτα στο Λονδίνο

Χαμογελαστά πρόσωπα, κάποια πίσω από μαντήλια και κουκούλες. Αυτό είναι το Hackney στο Λονδίνο. Ή αυτό ήταν το Hackney χθες βράδυ. Σήμερα θα είναι κάπου αλλού, και ξανά κάπου αλλού λίγες ώρες αργότερα. Τα χαμόγελα ήρθαν γιατί οι δρόμοι είναι δικοί μας και κανείς δεν φοβάται πια την αστυνομία.

Κάποιοι υποστηρίζουν πως το κάψιμο ενός περιπολικού δεν είναι πολιτική πράξη, πως το να λεηλατείς ένα κατάστημα είναι ατομισμός και καγκουριά, πως το να σπας τζαμαρίες είναι ανεύθυνο. Όσοι λένε πως όλα αυτά είναι απολίτικα ζουν σ' αυτήν την πόλη με τα μάτια κλειστά, δεν βλέπουν την τεράστια και αυξανόμενη ανισότητα και την κοινωνική και πολιτική καταπίεση. Πολιτικές. Για τη στέγαση. Για την πόλη. Για την πρόνοια. Για την οικονομία. Με τι αποτελέσματα: όχι μόνο ο κόσμος ζει σε άθλια σπίτια, έχει άθλιες δουλειές και σε καθημερινή βάση τρώει σκατά από την αστυνομία, αλλά αυτό στο οποίο μπορεί να ελπίζει είναι περισσότερα σκατά, καθώς οι περικοπές και η οικονομική κρίση πλήττουν χειρότερα όσους βρίσκονται στον πάτο.

Υπάρχουν και αυτοί που λένε ότι όλα αυτά είναι απολίτικα επειδή οι στόχοι είναι όλοι λάθος: τοπικά καταστήματα και σπίτια βρίσκονται δυστυχώς μεταξύ των θυμάτων. Λένε επίσης ότι είναι απολίτικα επειδή τα λάφυρα θα πάνε στη μαύρη αγορά και δεν είναι φαγητό ή αναγκαία προϊόντα, ή επειδή ο κόσμος κλέβει ποδήλατα και φωτογραφικές μηχανές από περαστικούς· αλλά αυτό δεν είναι μια καλο-οργανωμένη εξέγερση όπως θα την ήθελε κάποιος. Είναι μια αντίδραση, ένας ξεσηκωμός, το σκάσιμο μιας φούσκας γεμάτης αγωνία, καταπίεση, έλλειψη ευκαιριών και δυνατοτήτων, και καθαρής βαρεμάρας και κατάθλιψης. Κι όταν σκάει μια τέτοια φούσκα όλα είναι πιθανοί στόχοι, ενάντια σε μια αστυνομική δολοφονία αλλά ακόμη και για πλάκα, για να αποκτηθούν αγαθά και για να επανακτηθεί ο έλεγχος στον εαυτό του καθένα για μια στιγμή και στην πόλη ολόκληρη για μερικές μέρες.

Όπως σε καθετί που γίνεται στο δρόμο, κάθε άτομο που εμπλέκεται θα εκφραστεί με το δικό του τρόπο, δείχνοντας ότι υπάρχει συνεχής και σταθερή πολιτική συζήτηση και επιχειρήματα μεταξύ των ανθρώπων στο δρόμο για τις αιτίες και τις δράσεις που γίνονται. Το να λες ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι απολίτικοι, το να λες ότι όσοι εμπλέκονται είναι απολίτικοι κάγκουρες είναι ψέμα. Πώς γίνεται οι συζητήσεις και η δράση ενάντια στη συνεχή αστυνομική καταπίεση και δολοφονία να μην είναι πολιτική; Πώς γίνεται η συζήτηση για το τι κάνουμε για τα προβλήματα της κοινότητάς μας, τις κυβερνητικές περικοπές στην εκπαίδευση και στις δραστηριότητες των νέων, την ανεργία, την έλλειψη στοιχειώδους επιπέδου αυτοπροσδιορισμού να μην είναι πολιτικό; Πώς γίνεται οι πολλοί αυτοί νέοι άνθρωποι να εκλαμβάνονται ξαφνικά ως κοινοί κάγκουρες και εγκληματίες;

Σε κάποιο σχόλιο εφημερίδας, ένας καινούριος κάτοικος του Hackney παραπονιόταν για το ότι μέχρι τώρα ένιωθε ασφαλής στη γειτονιά, ξέροντας πως όλες οι κοινωνικές προστριβές και οι πυροβολισμοί ήταν εσωτερική υπόθεση των συμμοριών, αλλά τώρα φοβάται να βγει από το σπίτι. Αυτό δείχνει το πόσο διαχωρισμένη μπορεί να είναι ακόμη και η πλέον ποικίλη γειτονιά και πόσο τα προβλήματα της κοινότητας μπορούν εύκολα να αγνοούνται, αρκεί τα θύματα να είναι νέοι και μαύροι. Αυτές τις μέρες τα θύματα έπαψαν να είναι νέοι και μαύροι.

Πέραν του φόβου, πώς αντιδρά ο υπόλοιπος κόσμος; Κάποιοι είναι έξαλλοι, έξαλλοι με τις καταστροφές στη γειτονιά που δεν αντέχει άλλο, κάποιοι οργανώνονται και υπερασπίζονται την κοινότητά τους, όπως η τουρκική κοινότητα στο Stoke Newington που κυνήγησε μια ομάδα εξεγερμένων μακριά από την περιοχή, και κάποιοι οργανώνουν αγρυπνίες και συζητήσεις στο δρόμο για να βρουν ένα διαφορετικό τρόπο αντίδρασης στη δολοφονία του Mark Duggan.

Τρίτη μέρα και οι σειρήνες συνεχίζουν να ηχούν στους δρόμους. Όλοι οι εργαζόμενοι στο κεντρικό Λονδίνο ειδοποιήθηκαν από την αστυνομία να φύγουν νωρίτερα απ' τις δουλειές τους για να προλάβουν να γυρίσουν σπίτια τους πριν ξεσπάσουν οι αναμενόμενες απογευματινές ταραχές. Ανακοινώθηκε η σύγκλιση της επιτροπής COBRA, αφού ο πρωθυπουργός πείστηκε να διακόψει τις διακοπές στην Τοσκάνη και να επιστρέψει στο Λονδίνο. Η χρήση πλαστικών σφαιρών συζητιέται, ενώ η ενίσχυση της αστυνομίας στους δρόμους είναι η μοναδική συνταγή που προωθούν για να μπουκώσουν τα στόματά μας, ενάντια σε μια κοινωνική αρρώστια που γίνεται θανατηφόρα μόνο όταν η αστυνομία σκοτώνει έναν άνθρωπο.

Occupied London collective, 09.08.2011

από: <http://www.occupiedlondon.org/blog/2011/08/10/eyes-wide-open-in-london/>